

Callahan-Warren család 3.

JOHANNA LINDSEY

*Végy el még
alkonyat előtt*

GABO

– **N**em hiszem, hogy abbahagyja a sírást, még a társaság kedvéért sem – figyelmeztette Sophie Violetet, miután visszatértek a két lány közös hálószobájába.

Violet Mitchell sóhajtott; tudta, hogy Sophie Elizabeth néniről, Sophie anyjáról beszél. De ekkor Violet átfogta az unokanővére vállát, és gyengéden megszorította. Jól ment neki a vigasztalás, az anyáskodás, hiszen gyerekkorukban igyekezett anyjuk helyett anyja lenni a két fivérének.

– Nem akarja, hogy elmenjek – jegyezte meg Violet.

– Egyikünk sem akarja, hogy elmenj!

– Nem lett volna szabad társaságot hívnia, ami csak arra emlékezteti, hogy holnap reggel visszahajózom Amerikába.

– Bárcsak ne érkezett volna meg négy napja az a levél! – jelentette ki Sophie zsémbes hangon. – Ha csak a jövő héten jön meg, legalább részt vehettél volna a szezon első bálján. Nem tudom elhinni, hogy mindenből kimaradsz!

Violet közel állt hozzá, hogy ő is elsírja magát. Anyyira várta már az idei nyár ünnepei alkalmait, amelyeken együtt mulathat Sophie-val! Mindketten ebben az évben töltötték be a tizennyolcat, Violet a múlt hónapban, Sophie kora tavasszal. Violet még mindig növésben volt, elérte a 170 centimétert, míg Sophie inkább kis termetű volt a maga 160 centijével. És Elizabeth nem sajnálta a költségeket, hogy a két kuzinnak szép ruhatára legyen.

Violet a nagynénjével, a nagybátyjával és számos gyermekükkel élt az utóbbi kilenc évben, mióta Elizabeth néni az amerikai Philadelphiába látogatott, amely neki és Violet anyjának is a szülővárosa volt, és azzal állt a Mitchell család elé, hogy Violetnek vissza kell térnie velük Londonba, ahol vele és a férjével, Lord Edmund Faulknerrel élne, a hat lányukkal együtt.

Violet apja, Charles nem nagyon tiltakozott.

Violet meg tudta érteni, miért megkönnyebbülés az apjának, ha leveszik a terhét a válláról. Egyedül nevelni egy leánygyermeket, a felesége nélkül, aki tüdővészben halt meg néhány évvel Violet születése után, nyilván túl sok volt neki. Daniel és Evan, a két fivére sem ellenkezett. Nem igazán élvezték, hogy a nővérük parancsolgat nekik, de mivel nem volt anyjuk, hogy megfékezze a rakoncátlan fiúkat, Violet vállalta magára az anya szerepét, noha a fivérei két évvel idősebbek voltak nála. Közben ő anya nélkül maradt, akinek a hiányát kilencévesen fájdalmasan érezte. Ezért ő sem nagyon tiltakozott, amikor közölték vele, hogy a közvetlen családtagjait hátrahagyva Londonba kell költöznie. Nehéz feladat volt az anyaszereppel próbálkozni. De már gyakorlatot szerzett benne, hiszen itt, Angliában is kivette a részét az unokahúgai terelgetéséből. Bár ők legalább nem bánták. Az amerikai vérének tudták be.

– Örülnöd kéne velem – jegyezte meg Violet. – Csodálatos lesz viszontlátni a papát és a fivéreimet. Arra nem is gondolsz, hogy hiányoltam őket?

– Sohasem említetted, így nem is nagyon jutott eszembe.

Violet ugratással próbálkozott. – Ha tanultam valamit tőletek, britektől, hát azt, hogyan rejtsem el a rossz érzéseimet.

– Ahogy most az anyám, aki elárasztja a szobáját könyvekkel?

Mindketten elmosolyodtak, majd Violet hozzátette: – Tudod, hogy értem. És te, húgom, eléggé lefoglaltál és elszórakoztattál, hogy eszembe se jusson elrontanom a kedvedet, ha néha elfogott a szomorúság a fivéreimre és az apámra gondolva. De minden héten írtam nekik, és bár a fiúk nem olyan szorgosak a válaszolásban, mint szeretném, megértem, hogy ezer más dolgon jár az eszük levélírás helyett. Azt is tudom, hogy az apám utál levelezni. Örülhetek, hogy nyolc levelet kaptam tőle az itteni évek alatt, de mindig odafigyelt arra, hogy ő is írjon pár sort a fiúk leveleiben. És kétszer ide is látogattak mindhárman.

– Jöhettek volna gyakrabban.

– Engem már a második látogatás is meglepett öt évvel ezelőtt, azok után, amilyen rémes tengeribetegséget szenvedett el a papa és Evan az első útjuk során.

– Ó, arról már megfeledeztem. Ennek ellenére vállalhatták volna a kockázatot, hogy itt legyenek, amikor bevezetnek a társaságba. Ha nem küldöd el nekik tavaly azt a portrét magadról, valószínűleg eljöttek volna, tengeribetegség ide vagy oda, hogy a saját szemükkel lássák, milyen lettél.

– Te csak ne bosszankodj helyettem azon, ami engem nem bosszant. Megírtam nekik, hogy ne jöjjenek, inkább majd én látogatom meg őket. Talán élvezték volna Londont, noha már kétszer bejárták, és bár sohasem mondanák ki, nem hiszem, hogy igazán otthonos volt nekik a brit társaság formalitása. A fő ok azonban, hogy túlságosan furdalt a lelkiismeret, amiért az apám és Evan annyit szenvedett

idejövet és hazatéréskor is. Már úgyis tervbe vettem, hogy idén meglátogatom őket, csak nem ilyen hamar. Nyilván nem kellett volna megemlítenem, hogy reményeim szerint már a vőlegényemmel érkezem. Nem nagyon örültek neki.

– Tényleg ezt írtad nekik? – hüledezett boldogan Sophie.

– Miért ne tettem volna? Az anyád évek óta beszél már nekünk erről a bizonyos báli szezonról, tehát joggal gondoltam, hogy megtörténhet, és ezt a családomnak is tudtára adtam. Végére is az anyád arra számít, hogy mindkettőnket eljegyeznek ebben a szezonban.

– És mit válaszolt erre az apád?

– Még semmit. A legutóbbi küldeményhez nem írt sorokat a papa, aztán jött ez a homályos levél a fiúktól. De a papa azt szeretné, ha boldog lennék, ezért arra számítok, hogy engedélyezi a házasságomat egy angol úrral, ha itt lesz az ideje. Mindenképp elrendeződik a dolog, mire hazamegyek.

Sophie felhördült. – Ezért kell azonnal elutaznod? Attól félnék, hogy elveszítenek egy angol férj miatt?

Violet egy pillanatig összevont szemöldökkel töprengett ezen a lehetőségen, de aztán megrázta a fejét. – Nem, nem folyamodnának ilyen ravaszsághoz. Daniel csak annyit írt, hogy sürgős, és érzékeltette, hogy komoly ügyről van szó.

– De azt nem árulta el, mi olyan sürgős – emlékeztette rosszállóan Sophie.

Violet sóhajtott. – Biztos vagyok benne, hogy ő szerette volna megmagyarázni, de amint írta, Evan óva intette attól, hogy elárulja nekem, ezért Daniel valószínűleg sietett elküldeni a levelet, nehogy Evan rájöjjön. Máskülönben nemcsak annyit írt volna, hogy „Sürgős az ügy, Vi. Egyedül te oldhatod meg.”

– De hamar visszatérsz, ugye? Nagyon jól értesz a dolgok megoldásához, így nem tarthat sokáig rendbe hoznod ezt az ügyet, és már fel is szállhatsz a következő hajóra. Akkor nem maradsz ki a báli szezonból. És hozd magaddal a fivéreidet meg az apádat is. Öt éve nem láttuk őket, pedig rokonok vagyunk!

– Megkérem őket, de azt nem ígérhetem, hogy visszatérek a szezon vége előtt, hiszen három-négy hétbe telik az átkelés az óceánon. Ma este nem társaságot kellene fogadnom, hanem befejeznem a csomagolást. Ne nézzük meg, készen áll-e már az anyád, hogy lejöjjen? Remélem, nem hívtott túl sok embert a búcsúztatásomra.

– Erre nem vennék mérget, kuzin. Jövő héten indul a báli szezon. Amellett, hogy nagyon sokan élnek Londonban, akárcsak mi, vannak, akik már korábban ideutaztak, hogy a háziasszonyok időben értesüljenek a jelenlétükről. Néhányukkal találkozni is fogsz ma este.

Violet nevetett. – Találkozom velük, csak hogy elköszönjek?

– Nem, nem, biztosíthatod őket arról, hogy hamarosan visszatérsz. Vagy ne is mondj nekik semmit. A mama nem írta bele a meghívókba, hogy ez búcsúztatás lesz, csupán azt szerette volna, ha legalább még egyszer jól szórakoznál, mielőtt holnap elhajózol. És te olyan csinos vagy, Vi. Mindenképp összetörsz néhány szívet ezen a nyáron. És nem, egy kicsit sem vagyok féltékeny rád. Hiszen neked is csak egy szíved van. Míg fiatalembernek se szeri, se száma. Talán már ma este találkozol az igazival. Hát nem lenne csodás? Akkor alig várnád, hogy visszatérj – tette hozzá nevetve Sophie.

– De a csomagolás...

– Már majdnem készen van, és a szolgák majd befejezik, amíg mi odalent leszünk. Nincs kibúvó, kuzin. Kénytelen leszel jól érezni magad ma este.

Jól érezni magam, gondolta Violet. Talán így lenne, ha nem aggódna a fivéreiért és az apjáért, amióta négy napja megkapta Daniel levelét. És ha nem volna sírni kedve, mert búcsút kell mondania az itteni családtagjainak, akiket annyira megszeretett. De ezeket az érzéseit nagyrészt megtartotta magának. Ha tanult valamit a Faulknerékkal töltött évek alatt, hát azt, hogyan vágjon jó képet minden körülmények között.

Ahogy most Elizabeth néni. Mire Sophie bekopogott hozzá, már felszárította a könnyeit, és ragyogó mosollyal nézett a két kedvencére. Sophie szőke és kék szemű volt, a leghalványabb türkizkék ruhában. Violet is szőke, de ő a lilát favorizálta, több új ruhája volt ebben a színben, mert nagyon jól ment a sötét violakék szeméhez. Ma este fehér szaténnal szegett ruhát viselt, és az anyja kámeáját egy szalagon a nyakában. Eddig nem sok alkalma volt csecsebecséket hordani.

Az apja elküldte neki az anyja minden ékszerét a tizenhatodik születésnapjára. Violet azt remélte, hogy idén meglepi egy harmadik londoni látogatással, de nem így történt. Épp ellenkezőleg, ezúttal őt várja haza az apja, miután befejeződött a nevelése, és már nincs szüksége Elizabeth anyáskodására. Ennyit mondott akkor, amikor Violet elhagyta az otthonukat. De többé nem tett erről említést az általa írt néhány levélben, csak arról írt, hogy szereti, és hiányzik neki a lánya. Majd jól megmossa a fejét mindhármuknak, amint otthon lesz, miért nem írtak gyakrabban, különösen Danielét, mert nem adott magyarázatot arra, miért kell ilyen

sietősen visszatérnie Philadelphiába. Az utóbbi négy napon abban reménykedett, hogy az első levelet azonnal követi majd egy második, alapos beszámolóval, de nem érkezett semmi. Bár Violet sokféle okra gondolt magában, soha ki nem találta volna, mi vár rá a szülővárosában.

MÁSODIK FEJEZET

Elliott Palmer volt a neve – pontosabban, Lord Elliott Palmer. És Violet még akkor este eldöntötte Faulknerék elegáns szalonjában, hogy egy napon ő lesz a férje. Szerelem első látásra, ő meg csak áradozott, kuncogott és irult-pirult, ami nem volt jellemző rá, de egyszerűen nem tudott uralkodni az érzelmein a jelenlétében. Kisajátította magának, megsértve az illendőséget, és szinte biztosra vette, hogy a fiatalember is vonzódik hozzá.

A szőke, zöld szemű és nála tíz centivel magasabb Lord Elliott elbűvölő volt, jó kedélyű és humoros. Az előző három szезon történeteivel traktálta Violetet, aki ezeket hallva bután kacarászott, holott más körülmények között nem találta volna viccesnek egyik-másik történetét, amelyek más emberek botlásai, malőrjei és balszerencséje körül forogtak. De mivel Lord Elliott szerint mulatságosak voltak, Violet vele nevetett. Egyszerűen nem bírta megállni!

– Idén nyáron töltöm be a huszonegyet – súgta meg egy ponton, bizalmasan közelebb hajolva –, úgy vélem, ideje elkezdenem feleséget keresni.

Violet kis híján elájult a gyönyörtől e provokatív célzás hallatán!

Sophie igyekezett körbejárni a vendégek seregében.

Többen jöttek el a vártnál. Már korábban találkozott valamennyi megjelent fiatalemberrel, de Lord Elliott sohasem hagyta hosszan magára.

– Tudod, hogy minden illemszabályt megsértesz? – súgta Violet fülébe Sophie, miközben ismételten elvonszolta Elliott-tól.

– Tudom, de már senki sem fog emlékezni rá, mire viszszejövök – válaszolta Violet.

– Jóképű, ugye? – kérdezte neheztelve Sophie.

– Hihetetlenül.

– Ez azért túlzás. Te jó ég, Vi, ki gondolta volna, hogy már a legelső alkalommal szerelmes leszel!

– Nem vagyok szerelmes, legalábbis nem hiszem. – De gyorsan megcáfolta magát. – És ha igen?

– Ez nem helyes. – De Violet mosolyát látva Sophie megadóan feltette a kezét: – Nos, legalább sietni fogsz vissza, igaz?

– De még mennyire!

A nagynénje, észelve Elliott érdeklődését, félrevonta Violetet. – Jól ismerem az anyját. Elég gyakran panaszkodott kétségbeesetten, hogy mikor akar már megállapodni a fia. Örömmel közölném vele, hogy végül ennek is eljött az ideje.

A nagybátyja szintén odasúgta neki: – Jó választás, drágám. Egy napon vikomt lesz.

Elliott csókot is lopott, de csak egy szűzies csók volt Violet arcára, mielőtt távozott. A fiatalember mégis belepirult; végül talán ráébredt, hogy az etikett nem egy szabályát sértette meg aznap este. Ám úgy ment el, hogy nem tudott Violet másnap elutazásáról. A találkozásuk után Violet azt kívánta, bár ne kéne elmennie. Már majdnem megvallotta neki, hogy egy időre elhagyja Londont, de úgy döntött,

inkább nem mond semmit, amivel elvesztheti a figyelmét. Szándékában állt gyorsan megoldani a dolgot Amerikában, és még ugyanazon a héten visszaindulni az első hajóval Londonba.

A hazaúton Elliott Palmer körül forogtak a gondolatai. Az izgató emlékek meggátolták, hogy túlságosan aggódjon azon, mi vár rá Philadelphiában. És Jane Alford, az új szobalánya is segített elterelni a figyelmét.

A beilleszkedés után egyből beszédessé vált, természetes középkorú asszonyt Elizabeth fogadta fel kísérőjének. Violet jobban örült volna, ha a már megismert szobalány tart vele, de Joan közösen szolgálta őket Sophie-val az évek során, és nem kívánhatta a kuzinjától, hogy váljon meg tőle, akár csak két hónapra is, de Joan sem egyezett volna bele. A nagynénje elpanaszolta, hogy a nők többsége, aki az állásra jelentkezett, nem volt hajlandó Amerikába utazni. Egyedül Jane vállalta, noha az addigra már eléggé elkeseredett Elizabeth kénytelen volt pénzt felajánlani Jane-nek a visszaútra, amennyiben Philadelphiába érkezve elfogná a honvágy. Violetnek ismételten biztosítania kellett a nőt, hogy Amerika civilizált ország, és Philadelphia van olyan jó nagyváros, mint London. Jane felindultságának dacára Violetnek nehezebb esett féken tartania az izgatottságát, hogy ennyi év után visszontláthatja az övéit.

Végül eljött a nap, amikor ott állt a szülőháza előtt, a feltornyozott ládái között. Nem sietett egyből az ajtóhoz, csak állt mosolyogva, miközben sorjázni kezdtek az emlékek. A nagy ház a fiúk játszótere volt. Hányszor kellett utánuk szaladnia, nehogy összetörjenek valamit. A fiúk az ő korukban hajlamosak a rakoncátlanságra. Sohasem árulta el az apjának a féktelenkedéseiket, amíg tényleg össze nem

törték valamit. Charles nem sokat volt otthon napközben, a szolgák pedig nem merték megróni a ház úrfait.

Gazdag ember volt az apjuk, akire jelentős örökség szállt az apjáról, a házat is beleértve. Kényelmes élete volt, és megengedhette magának, hogy a kedvét és érdeklődését kövesse. Violet nem nagyon tudta, hogy mik lehetnek ezek, csak arra emlékezett, hogy szeretett fogadni a lóversenyen, és kereste az ígéretes befektetéseket, amelyekkel eldicsekedhetett a barátainak.

Violet végül észrevette, hogy az ajtó mindkét oldalán behúzták a függönyöket, amit furcsállott egy ilyen gyönyörű júniusi vasárnapon. Még ha nincs is itthon a család, a szolgáknak el kellett volna húzniuk a függönyöket. A bejáráthoz ment, de zárva találta. Bekopogott, ám senki sem jött ajtót nyitni. Hol az ördögben van a komornyik? Hangosabban kopogott, aztán egyre nyugtalanabbul már az öklével verte az ajtót. A legkevésbé egy bezárt házra számított az útja végállomásán.

Megfordult, és csüggedten bámulta a négy nagy ládát. A bérkocsit elbocsátotta, és fogalma sem volt, mennyi időbe telik, amíg egy másikat talál. Egész nap itt kell ülnie a ládáin, azt várva, hogy hazajöjjön a családja? Ha hazajön egyáltalán. Ismét elgondolkodtatta, miért nem nyitnak ajtót a szolgák.

– Végül úgy kell betörnünk a házba, Miss Violet? – kérdezte Jane.

Milyen praktikus megoldás! – Reméljük, nem.

Violet végignézett az ablakokon, nincs-e nyitva valamelyik. Nem szívesen mászott volna be az elegáns úti öltözékében, de a nyitott ablak azt jelezné, hogy van otthon

valaki. De mind zárva volt. Meg sem mozdultak a drapériák az üvegen túl.

– Ünnepe van Amerikában, és mindenki elment mulatni?

Violet nem tudta, mit gondoljon; ha nincs is itt a komornyik, valakinek őriznie kellene az ajtót. Jane aggodalmas ábrázattal folytatta: – Ne menjek ki a sarokra leinteni egy kocsit? Egy szállodában megvárhatjuk, amíg hazatér a családja.

Violet már igent mondott volna, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó. Ám csupán résnyire nyílt ki, nem látott mást, csak egy kileső szempárt, és valaki azt kérdezte: – Violet?

Megkönnyebbült sóhajjal válaszolt: – Hát persze!

Ekkor szélesre tárult az ajtó. Ott állt mindkét fivére, s bár korábban nem okozott neki gondot, hogy megkülönböztesse az ikreket, most nem sikerült. Sötétszőke a hajuk, mint az övé, zafírkék a szemük, nem karcsúak, inkább keménykötésűek, mint az apjuk, nagyon jóképűek, és alig emlékeztettek a fiúkra, akiket öt évvel ezelőtt látott. Immár férfiak voltak, húszévesek, olyan magasak, mint az apjuk, vagyis jó tizenöt centivel magasabbak nála. Violet lelkesen előrevetette magát, hogy megölelje őket, de a bal felől álló elkapta. – Daniel vagyok. – Felemelte a levegőbe, aztán továbbadta Evannek, aki megforgatta. Mire ismét földet ért a lába, Violet már nevetett, végül átfogta a derekukat, és egyszerre ölelte magához mindkettőt.

Mennyire hiányoztak neki ebben az öt évben! Kérte őket, hogy készíttessenek magukról portrét, hadd lássa, milyenek lettek, miután ő modellt ült, és elküldte nekik a sajátját, ám a fiúk nem teljesítették a kérését. De ragyogó fiatal emberek lettek. Violet már-már anyai büszkeséget érzett,

amikor végignézett rajtuk. Nehéz volt elhinni, hogy egykor parancsolgatott és szemrehányást tett nekik, ők pedig túrték.

De annyi mindent kellett elbeszélni és felidézni, ezért hátralépve azt mondta: – Szóljon valamelyikőtök az apáknak, hogy megjöttem, aztán hozassátok be a ládáimat. Majd a szalonban beszélgetünk. Számos magyarázattal tartoztok, bátyáim.

Mindketten elmentek mellette, hogy maguk hozzák be a poggyászát, és Daniel csak annyit mondott: – Apa nincs itthon.

– Ikertestvérek? – suttogta Jane, csatlakozva Violethez az előcsarnokban. – És nincs komornyik?

Violet sóhajtott. – Váltok néhány bizalmas szót a fivéréimmel. Várjon meg itt! Nem tart sokáig.

– Megkeresem a konyhát, kisasszony, és rendelek magának teát.

– Köszönöm.

Violet a szalonba indult, amely az első ajtó volt balra a hosszú előcsarnokban. Ki akart nyitni néhány ablakot, mert a háznak erősen dohos szaga volt. De a szalonba lépve megtorpant, és nem is ment tovább. Ez egy gyönyörűen berendezett szoba volt, amikor utoljára látta, de ebből semmi sem maradt, csak a kanapé. Minden más bútor eltűnt. A festmények is eltűntek a falakról. Csak rá vártak itt a fiúk, hogy elvigyék az új otthonukba?

Lépteket hallva a háta mögül megszólalt: – Remélem, nem azért kellett átkelnem az óceánon, hogy elmondhassátok, apa eladta a házat, és egy nagyobbba költözött.

– Nem – válaszolta az egyik bátyja. – Jobb lesz, ha leülsz, Vi.

Violet meg sem fordulva vetette oda: – Nem, ti üljetelek le, Evan jobbra, Daniel balra. Tudni akarom, kivel kiabálok.

A hátukhoz beszélt, miközben elhaladtak mellette. Látta, hogy megfordulva összerándulnak, mielőtt leültek a kanapéra.

Daniel feszengve válaszolt: – Az van, amit látsz.

– Komolyan? – Violetnek gúnyos volt a hangja, de aztán már visított: – Ha nem költöztetek el, hová lett az összes *rohadt* bútor?!

– El kellett adnunk őket, hogy fedezzük apánk tartozását, és fennartsuk a látszatot – magyarázta Daniel. – A festmények jó áron mentek el, de a bútorok nem. Csúf összeget kell fizetnünk minden hónapban.

Violetnek elkerekedett a szeme. – Miért tenne... hol van az apánk?

– Nincs itt. Hét hónapja elment, hogy új vagyont szerezzen – mondta Evan. – Nem akarta megírni neked, hogy tönkrement, így mi sem tettük. De ha nem tudjuk törleszteni a kölcsönt, Mr. Perry, a bankár elveszi a házunkat.

– Tönkrement? Hogy lehet ez?

– Három rossz befektetés hónapok leforgása alatt. Apa még csak nem is jött rá, mennyire leapadt a tőkéje, amíg el nem ment a bankba, hogy kivegye a háztartás havi költségét, és a hivatalnok figyelmeztette rá, hogy erre már nem sokáig lesz fedezet. Hazatérve elbocsátotta a személyzet egy részét, de nem mindenkit, mert nem akarta, hogy a szomszédaink és a barátaink megtudják, milyen nehéz helyzetbe került. Utána egy hétig részeg volt. Teljesen érthető, most már, de akkor még nem tudtuk az okát, amíg ki nem józanodott.

– Kijózanodva elment a bankba, hitelt kért, és a ház lett a fedezet – vette át a szót Daniel.

– Az akarta, hogy mi folytassuk a megszakított életünket, míg ő pénzt szerez – mondta Evan. – Egy röplapot mutatott arról, hogy újabb aranylelőhelyeket fedeztek fel a Vadnyugaton. Nem tudjuk, miért dőlt be ennek az ámításnak. Gyerekkorunk óta látunk ilyen röplapokat. Senki nem tér vissza gazdagon. De ő biztosra vette, hogy az aranybányászat a megoldás a váratlan gondjainkra.

– Hidd el, Vi, mindketten megpróbáltuk lebeszélni. Figyelmeztettük, hogy egy a millióhoz az esély aranyat találni, és inkább álljon elő egy realisabb tervvel. De nem tudtuk meggyőzni.

Violet körbetekintett az üres szobában, és kissé meggörnyedt a válla. – Gondolom, most az következik, hogy hét hónap elteltével sem talált aranyat.

– Rosszabb – válaszolta Evan.

– Mi lehet ennél rosszabb? – Ám ekkor Violet elszápadt. – Csak azt ne mondjátok, hogy...

Nem volt képes kiejteni a szót, hogy „meghalt”, de Daniel közbevágott.

– Nem, dehog. Viszont sokáig rendszeresen írt, aztán nem jött több levél. Mi pedig kifogytunk a pénzből. Mindez két hónapja történt, és ezért hívtunk haza.

– Csak hagyd, hogy mindent elmeséljünk, Vi, aztán, ha maradnának még kérdéseid, felteheted őket – javasolta Evan.

Violet kételkedett benne, hogy nem marad mit kérdeznie, ezért toppantott a lábával, de mégis rábólintott. – Folytassátok!

– Apa ideadta a pénz felét a havi tartozás törlesztésére és a saját költségeinkre, a másik felét pedig magával vitte a bányavállalkozása beindítására. De négy hónap után megnőtt a törlesztés összege, és egy éven belül vissza kellene fi-

zetni az egészet. Apa megnyugtatóan bennünket, hogy három vagy legkésőbb öt hónap múlva visszatér, tehát nincs miért aggódnunk. De a magasabb törlesztések miatt el kellett kezdenünk kiárusítani a dolgokat.

– És még mindig nem jött újabb levél apától. De az utolsóban derűlátóan írt.

– Inkább izgatottan – helyesbített Daniel. – Két nyugati városban is szerencsét próbált, de mindkettő időpocsékolásnak bizonyult. Aztán abban az utolsó levélben megemlítette, hogy jogosultságot szerzett egy területre a montanai Butte-ban, egy ismert ezüstmánya közelében.

– Ez ígéretesen hangzik – jegyezte meg Violet. – Nyilván túl elfoglalt ahhoz, hogy írjon.

– Több mint két hónapja? Mert lassan annyi ideje lesz az utolsó levelének.

Lehet, hogy apjuk meghalt – nem, ezt nem volt hajlandó elhinni, amikor annyi más oka lehet még a hallgatásának, köztük az is, hogy utál levelezni. Tapasztalatból tudta, milyen rossz levélíró az apjuk.

Hirtelen ráébredt, milyen rettenetes a helyzet. – Ezek szerint már elveszítették a házat? Nem is volna szabad itt lennetek? Miért akartátok, hogy jöjjetek ide? Hogyan oldhatnám meg ezt a dolgot?

Daniel feltartotta a kezét, hogy megállítsa a kérdésözönt. – Az a bankár, Mr. Perry idejött verni az ajtót. És elégedettnek tűnt, hogy a legtöbb bútort már eladtuk, mintha ebből következően a ház hamarosan a bank tulajdonába kerülne. Az egyetlen festmény, amit megtartottunk, a te portréd volt. Nem tudtuk rászánni magunkat, hogy megváljunk tőle. Meglátta a kandallópárkány felett, és mintha megdelejezték volna.

Violet tekintete a kandalló felé vándorolt, de nem volt ott a portré. – Hol van?

– Magával vitte az utolsó havi részlet fejében, és... – Daniel nem tudta befejezni.

Evan felhördült, és rászólt: – Mondd el neki!

– Mondd el te!

– Jobban teszitek, ha egyikőtök elmondja, méghozzá gyorsan – csattant fel Violet.

Evan a földet bámulva kezdett bele. – Feleségül akar venni. Azt mondta, eltörli a tartozást, ha beleegyezel. Közöljük vele, hogy nem vagy az országban, és időbe telik, amíg megérkezel. Azt felelte, hogy a jöttödíg meghosszabbítja a kölcsönt.

Ez már túl sok volt Violetnek. Valójában már az is nehezére esett, hogy mindezt elhiggye. Nincs pénzük? Te jó isten, akkor ők most tényleg szegények? – Azt ugye ne is feltételezzem, hogy viszonylag fiatal és jó külsejű?

Danielnek elkerekedett a szeme. – Fontolóra vennéd?!

– Nem, de tisztában akarok lenni a lehetőségekkel.

Evan gyorsan hozzátette: – Nem fiatal, nem jó külsejű, viszont kövér, ha tudni akarod.

Daniel magához ragadta a szót. – De a mi köreinkben sok nő köt elrendezett házasságot. És Perry legalább gazdag, itt él Philadelphiában, és már nyilatkozott. Ha hozzámész, akkor visszakupunk mindent, Violet, újra együtt lesz a család, és még a ház problémája is megoldódik!

– Tehát ezért rendeltetek haza. Hogy odavessetek egy kövér farkasnak? Most legalább tudom, miért volt olyan *rohadt* homályos a leveletek!

Daniel megrázkódott. – Nem erről van szó. Hiányoztál! És mindig úgy gondoltuk, hogy elrendezett házasságod

lesz... itt, Amerikában. El sem tudod képzelni, milyen csalódás volt, amikor tavasszal azt írtad, hogy reményeid szerint Angliában mész férjhez. Azt jelentette, hogy sosem látunk többé! Ha apa itt lett volna, és olvassa azt a levelet, rávettük volna, hogy tiltsa meg.

Violet összeszűkült szemmel nézett Danielre. – Ó, valóban?

Evan oldalba bökte a testvérét. – Megmondtam, hogy nem fog beleegyezni. – Aztán Violetre mosolyogva hozzátette: – De örülök, hogy visszajöttél, Vi, még ha ilyen kétségbeejtők is a körülmények.

– Köszönöm, de a Perry-opciót kihúztam a listáról.

– Van más lehetőségünk?

– Természetesen – felelte Violet, némileg elhamarkodottan. – Adjatok egy percet, hogy összeszedjem a gondolataimat.

Elkezdett fel-alá járni a fiúk előtt. Nyilvánvalóan viszsztatérhetnek vele Angliába, még ha nem szeretnek is ott, de ez azt jelentené, hogy elveszítik a házat, azt a házat, ahol a gyerekkorukat töltötték, és ahol a fiúk egész életükben laktak. A nagybátyja talán kifizetné helyettük a kölcsönt, de levelet írni Londonba, aztán megvárni a választ, időbe telik.

Violet elkeseredetten bámulta a mennyezetet. – Tudatában vagytok annak, hogy ha ebből bármit megírtok a leveletekben, akkor elegendő pénzzel jöhettem volna vissza ahhoz, hogy rendezzük a tartozást, és legalább a ház elvesztése miatt már nem kellene aggódnunk?

– Megvitattuk – mondta Daniel –, és egyetértettünk abban, hogy apa dühös lenne, ha Faulkneréktől kérnénk pénzt. Ezért írtam neked, azt remélve, hogy talán érdekel Mr. Perry ajánlata... – Violet haragos pillantását látva nem

fejezte be a mondatot, de aztán még hozzátette: – Viszont most felcsillant a remény, hogy apának bányája lett. Csak azt nem tudjuk, hol van pontosan az a hely, vagy ő maga.

Egy bánya, amely még nem fialt pénzt, bár még fialhat, csak nem elég hamar. Talán kifizetheti a következő részletet abból a pénzből, amelyet az apjától kapott, amikor annak idején elhajózott Elizabeth néniével. Még sohasem kellett költenie belőle. De ha kifizeti is a tartozást, az még nem oldja meg a másik problémájukat: az apjuk megtalálását.